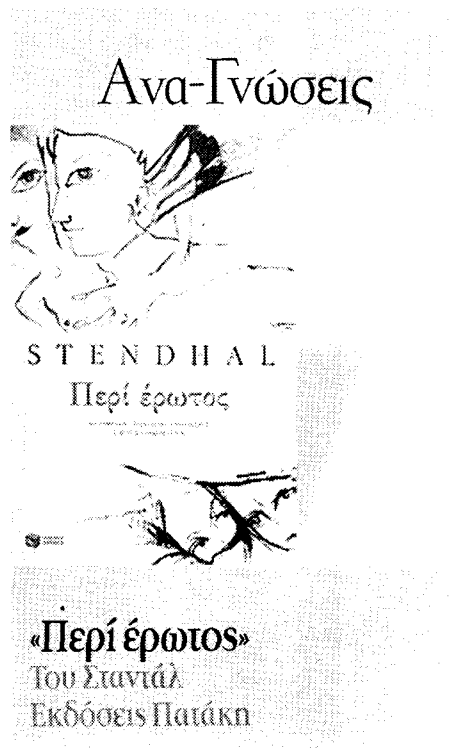

Το 1818, ο Σταντάλ βγαίνει μόλις από μια βαθιά προσωπική κρίση, συνέπεια του τέλους της στρατιωτικής σταδιοδρομίας του μετά την πτώση του Ναπολέοντα, το 1814.

Μέσω ενός κοινού γνωστού, γνωρίζει τη **Ματίλντε Ντεμπόβοκι**, μια γυναίκα 28 ετών, χωρισμένη με δύο παιδιά, όχι μόνο ωραία, αλλά και εξαιρετικά υπερήφανη, που ζει αποτραβηγμένη στο σπίτι της στο Μιλάνο. Ωστόσο, ο έρωτας που αισθάνθηκε από την πρώτη στιγμή γι' αυτήν ο Σταντάλ, κάθε άλλο παρά ασυγκίνητη την αφήνει. Πιστεύει ότι εκείνος ο παχύς και διόλου όμορφος Γάλλος διαφέρει από τους επηρμένους Μιλανέζους που την πολιορκούν με ανούσια κομπλημήματα. Του εκδηλώνει, λοιπόν, μια συγκρατημένη εύνοια. Όμως ο Σταντάλ, παρασυρμένος από το πάθος του, επιδεικνύει μια αδέξια και ασυνάρτη συμπεριφορά, ώστε η Ματίλντε (έτσι την αποκαλεί ο συγγραφέας), καχύποπτα, αποσύρει

ξαφνικά την εύνοιά της και γίνεται παγερή και απόμακρη. Η απόρριψη αυτή στρέφει τον απελπισμένο Σταντάλ προς έναν άλλο δρόμο: τη μυθοπλασία. Στις 29 Δεκεμβρίου 1819, συλλαμβάνει ξαφνικά μια «μεγαλοφυή» ιδέα: θα πνίξει το προσωπικό μέσα στο απρόσωπο και θα μιλήσει για το άτυχο πάθος του μέσα από γενικές σκέψεις και απόψεις.

Το «Περί έρωτος» είναι ουσιαστικά, λοιπόν, μια εξομολόγηση. Εντούτοις, αυτός ο «εγωτικός» χαρακτήρας του έργου δεν αποκλείει τις γενικές ιδέες· αντίθετα, το ένα είναι καρπός του άλλου, αφού ο Σταντάλ είναι πάνω απ' όλα ένας μοραλιστής. Όπως γράφει και ο ίδιος, «Καταβάλλω κάθε δυνατή προσπάθεια για να είμαι στεγνός. Θέλω να επιβάλλω σιωπή στην καρδιά μου, που νομίζει ότι έχει πολλή να πει.

Τρέμω διαρκώς μην τυχόν έχω γράψει έναν αναστεναγμό εκεί που πιστεύω ότι έχω σημειώσει μιαν αλήθεια».